

отримають найбільш кваліфікованих працівників на роботу, тому що вони залучають до своїх співробітників більше кандидатів. В умовах конкурентного ринку, зі свободою входу на ринок, роботодавці, які є дискримінаційними і стикаються з більш високими витратами виробництва будуть витіснені з бізнесу в довгостроковій перспективі.

Отже, люди з ожирінням менш зайняті, тому що:

- 1) Вони дійсно менш продуктивні, ніж інші працівники і роботодавець обирає більш продуктивного;
- 2) Внаслідок працевлаштування вони мають значні витрати на охорону здоров'я;
- 3) Дискримінація на основі власного смаку роботодавця.

Два питання політики впливають з цих висновків:

- 1) По-перше, чи повинен уряд втрутитися, щоб знизити ожиріння?
- 2) По-друге, чи повинні працівники з ожирінням охоронятися відповідно до законодавства по боротьбі з дискримінацією?

Справді, багато урядів уже визначили, що витрати на охорону здоров'я ожиріння поодинокі дають підстави для втручання, такі як оподаткування продуктів, які є основними факторами, що сприяють більш високому споживанню калорій, включаючи жири і масла, очищене зерно і цукор та інші підсолоджувальні речовини.

Інші політики, спрямовані на зниження ставок ожиріння, вимагають від ресторанів вказувати кількість калорій у меню, переглядають шкільних обіди (щоб зробити їх більш поживними) а також проводять обов'язкові уроки фізкультури в школах та університетах.

Ще стосується дискусії з питань політики, то має бути антидискримінаційне законодавство, спрямоване на захист працівників, які страждають ожирінням. Дискримінація на основі смаку роботодавця не вимагає державного втручання, оскільки, як було описано раніше, ринкові сили будуть ліквідувати такі відмінності в оплаті праці, які несумісні з максимізацією прибутку на конкурентному ринку в довгостроковій перспективі. З цього погляду, найкраща політика для скорочення відмінностей в оплаті праці, пов'язаних з ожирінням, є стимулювання конкуренції на товарних ринках. Проте, питання про те, чи люди, які страждають ожирінням, повинні бути захищені по закону не вирішене. Почасти тому, що вага, на відміну від кольору шкіри або статі, частково знаходиться під контролем людини.

Kovalevskij M.

Master student S, University Paris-Est Créteil

Donkohlova T.

Student of 4th year, NaUKMA

RIISING INCOME INEQUALITY AS THE DRIVING FORCE OF SLUGGISH ECONOMIC GROWTH AND WELFARE REDISTRIBUTION: THE CASE OF POST-SOVIET EASTERN EUROPEAN ECONOMIES

As the well-known economist Arthur Okun once said - societies willing to achieve perfect equality and high economic efficiency face a strong trade-off between one and another. However, is it the case for the European welfare states?

Lithuania – a small innovative and open to the world markets economy. During the last two decades Lithuania has gained independence from the Soviet Union, joined the WTO, NATO and more importantly the EU, while joining the EU common currency union, brought along its own benefits.

Lithuania from the beginning of 2000's implemented key reforms in order to "catch – up" with other European Union member countries. These results cannot be left unnoticed – since 2000 to 2007 Lithuania's annual average economic growth rate was 7.5 % while minimum wage spiked 64 percent, from 231.7 EUR in 2011 vs. 380 EUR in 2017. [1] This significant growth was supported by high economic flexibility and low taxes on wealth and capital in addition to a sustained smooth recovery from the global financial crisis.

Present-day Lithuania, economic issues adds up to low life satisfaction and living standards, below-average social protection spending, high income inequality and serious demographic problems including increasing emigration. This results by un-welcomed vicious cycle that hinders society from achieving higher level of development and equality.

On the other hand, Ukraine is still in the process of transition to democratic governance, market economy and integration into the global system. The biggest country in European region, despite all perspectives and opportunities for development and prosperity, is still suffering from corruption, extensive production and lack of foreign capital. Officially reported GDP is now less than 40 percent of its 1989 level – a decline twice as severe as than in the United States during the Great Depression, and worse than that in many other Central and Eastern European countries. Many factors including initial conditions and external shocks, subsidies to failing enterprises, monetary expansion, and heavy borrowing have contributed to Ukraine's economic decline and growing poverty. [2] Interesting, but if we take a look at the Gini coefficient for Ukraine, we will see that it's around 0,26-0,3.[3] That means relative equality in income distribution. Does it mean that everyone is equally rich? Unfortunately, according to recent statistics Ukrainians are equally poor. This affects different aspects of social and economic field. For instance, it increases migration: 5 to 7 million Ukrainians work abroad. Moreover, according to studies, 85% of Ukrainians consider their incomes insufficient to cover health care expenditures and 80% expect poor or very poor life in older age. As the first target for government is political stability now, problem of inequality goes on the backside that may have harmful consequences and lead to deeper recession.

As the first step to reduce inequality is fiscal policy readjustments – if done properly this would result in better redistributive power of taxes. This especially important for the developed countries as the fiscal policy can significantly reduce Gini coefficient, although evidence infers that transfer programs play a greater role in reducing market income inequality than expanding progressive taxation. In addition, reforms in the countries tax administration are essential willing to increase tax compliance and boost tax revenues.[4]

According to the IMF, second solution would be to implement dual-purpose measures that could possibly boost growth and decrease inequality in the same time, such as labor and educational system reforms.

Increasing productivity is another way towards more egalitarian society. These countries has not yet reached its highest productivity frontier and there is plenty room for progress left. Improvements in the productivity would provide better quality and higher number of job opportunities for the lowest wage earners, increasing their living standards

and decreasing market income inequality. Furthermore, “productivity boost” will lead to foreign direct investment due to increasing effect of the returns of scale. For example, in context of Ukraine this could be a real solution for transfer new technologies and increase corporative responsibility. However, in order to get FDI, the rights and property of investors overall should be guaranteed, which is impossible now considering war in Donbass.

As known, perfect equality - where each individual has the same amount of resources is rather a utopian socialistic goal, which is historically proven to fail. Neither perfect inequality is not welcome in any society, as it would hinder people from investing into human and physical capital decreasing overall economic results. (IMF) As the equality, equilibrium can be recognized Scandinavian societies where Gini fluctuates at around 0.22. Nonetheless, each country is economically, socially and culturally different, empirical evidence of other countries suggest that even- post soviet countries can increase equality towards socially acceptable levels.

References:

1. European statistics URL: <http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/>
2. Inequality, Income and Poverty in the Transition: the Case of Ukraine URL: <http://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/nispacee/unpan005656.pdf>.
3. GINI index (World Bank estimate) URL: <http://data.worldbank.org/indicator/SI.POV.GINI>.
4. Republic of Lithuania selected issues, IMF Country report no. 16/126, April 28, 2016, Washington D.C. URL: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2016/cr16126.pdf>

Коваль С.Ю.

Студент магістерської програми обліково-фінансового факультету,
Миколаївський національний аграрний університет

КРИПТОВАЛЮТИ: СЬОГОДЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ

В останні десятиріччя світом пройшлася “електронна епідемія” – багато звичних для світу речей вже набули свого електронного вираження: електронна пошта, електронна бібліотека, електронна торгівля і навіть електронні цигарки. Не стали винятком і засоби розрахунку – з’явилися електронні гроші і електронні гаманці.

Електронні гроші (також відомі як e-money, e-гроші, електронна готівка, електронні обміни, цифрові гроші, цифрова готівка чи цифрові обміни) – позначення грошей чи фінансових зобов’язань, обмін та взаєморозрахунки з яких проводяться за допомогою інформаційних технологій.

Відповідно до законодавства України, електронні гроші – одиниці вартості, які зберігаються на електронному пристрої, приймаються як засіб платежу іншими особами, ніж особа, яка їх випускає, і є грошовим зобов’язанням цієї особи, що виконується в готівковій або безготівковій формі [1].

Випуск електронних грошей в Україні може здійснювати виключно банк, який і бере на себе зобов’язання з їх погашення в обмін на готівкові або безготівкові кошти. Відмінність українського законодавства від європейського полягає в тому, що європейське законодавство не обмежує коло емітентів лише національними банками, а й надає таке право іншими установам які дотримуються встановлених вимог:

1. Валюта зберігається на електронному пристрої.
2. Емітується валюта при отриманні коштів у кількості не меншій, ніж емітована